

צביקה

בשמיכה הכחולה של הקיץ
קרעה יד ענקית בלתי נראית,
מתוך הירוק אספה פרח כחול,
ערסלה אותו ברכות והדביקה בשמיים.
כשנביט שוב למעלה
נראה כחול של שמיים
כחול של כנפיים
וכחול של עיניים.

הילד הזה תכול עיניים וחיוך
האבא הזה נשיקה וחיבוק
הבעל הזה אהוב ואוהב
אח וחבר נשמה ולב

עומדים מסביב שלוות אין קץ
העצים מסביב מרשרשים בדמע
ואתה בין קירות אבן שוכב
לא תוכל, לא תוכל לצאת מהלב
עמדנו סביב כשהעפר נקש ונקש
דמעות צורבות לחיים המליחו פיות
אין לב בעולם מספיק חזק
להחזיק כאב של אוהבים

הילד הזה תכול עיניים וחיוך
האבא הזה נשיקה וחיבוק
הבעל הזה אהוב ואוהב
אח וחבר , נשמה ולב

זוכרים ונזכור את החיוך הקורן
את חדות לשונך וקריצה בעיניך
לא נשכח את טעמו המופלא
של קפה א-לה צביקה.
מעל לראשך תכשיט כסף עגול
וכנפיים ששכנו על חזך
עברו להתגורר על גבך
נתגעגע , נתגעגע אליך.

הילד הזה תכול עיניים וחיוך
האבא הזה נשיקה וחיבוק
הבעל הזה אהוב ואוהב
אח וחבר נשמה ולב

ורק דבר אחד לא נבין לעולם
איך שם כשנטמנת בעפר
שמע האל את זעקת הבת
ולא שם רוח באפר מיד

(שלמץ – שלמה שרון, חבר קרוב)

